

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LES BENAURANCES

Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu

La catequesi d'avui està dedicada als «pacificadors», que seran proclamats fills de Déu.

Ens hem d'orientar entre dues idees de pau: la primera és la bíblica, on apareix la bella paraula «shalòm», que expressa abundància, prosperitat, benestar.

Després hi ha l'altre sentit, més estès, pel qual la paraula «pau» s'entén com una mena de tranquil·litat interior. Aquesta és una idea moderna, psicològica i més subjectiva. Aquesta acceptació de la paraula «pau» és incompleta i no es pot absolutitzar, perquè en la vida la inquietud pot ser un moment important de creixement.

El Senyor entén la seva pau com diferent de la pau humana, de la del món, quan diu: «Us deixo la pau, us dono la meua pau. No com la dona el món, jo us la dono a vosaltres» (Jn 14,27).

En canvi, com «dona» la seva pau el Senyor Jesús? Hem escoltat sant Pau dient que la pau de Crist és «fer de dos, un» (cf. Ef 2,14), anul·lar l'enemistat i reconciliar. I la manera de realitzar aquesta obra de pau és el seu cos. De fet reconcilia totes les coses i posa pau amb la sang de la seva creu.

I aquí em pregunto qui són, doncs, els «pacificadors»? La setena benaurança és la més activa, explícitament operativa; l'expressió verbal és anàloga a la que s'utilitza en el primer verset

de la Bíblia per a la creació i indica iniciativa i treball. L'amor per la seva naturalesa és creatiu i busca la reconciliació a qualsevol preu. Són anomenats fills de Déu els qui han après l'art de la pau i la practiquen, saben que no hi ha reconciliació sense el do de la pròpia vida, i que la pau s'ha de buscar sempre i de totes maneres. Aquesta no és una obra autònoma fruit de les pròpies capacitats, sinó que és una manifestació de la gràcia rebuda de Crist, que és la nostra pau, que ens ha fet fills de Déu.

La veritable «shalòm» i el veritable equilibri interior provenen de la pau de Crist, que prové de la seva creu i genera una nova humanitat, encarnada en una infinita multitud de sants i santes, inventius, creatius, que han trobat sempre maneres noves d'estimar.

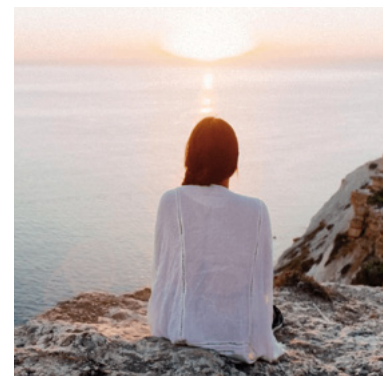
Dimecres, 15 d'abril de 2020

REFLEXIONS

Som capaços d'admirar i d'agrair

El temps de vacances es presta a trobar moments per al silenci i la contemplació. Veient un paisatge amable o una nit neta i plena d'estrelles, ens fem conscients de la grandesa inabastable de Déu. Els humans som les úniques criatures capaces de fer-nos càrrec de la realitat, de sorprendre'ns de tot el que existeix i de donar gràcies. La ciència intenta entendre de quina manera ha aparegut l'univers, com s'ha fet la nostra terra i ha aparegut la sorpresa indicible de la nostra humanitat. Nosaltres som capaços d'entendre-ho, d'admirar-ho i d'agrair-ho a Déu, raó última de tot el que existeix. I al mateix temps, som conscients també de les limitacions del nostre coneixement. No podem saber-ho tot, contestar totes les preguntes, entendre tot el que existeix. Déu queda sempre com un misteri de llum i de vida, com una realitat que ens depassa i que ens fa conscients, alhora, de la nostra grandesa i les nostres limitacions. Recordem l'Evangeli; per una banda «vosaltres valeu molt més que tots els ocells» (Mt 6,26); i al mateix temps, «qui de vosaltres, per més que s'hi esforcí pot allargar d'un sol instant la seva vida?» (Mt 6,27).

L'Evangeli de Jesús ens acompanya en un nou pas encara més sorprenent. El Déu infinit i creador ens és Pare amorós i vivificador.

Ens coneix i ens estima cadascun de nosaltres, els que ara vivim, els que van viure fa centenars i milers d'anys. Ell ens dona el seu Esperit, ens fa capaços d'introduir-nos en el seu misteri, d'estimar-lo, de parlar amb Ell, de descansar en la seva confiança. L'equilibri difícil entre l'experiència de la pròpia grandesa i la convicció de les pròpies febleses es resol en un accent fort sobre la nostra grandesa en el si etern de Déu. Estem cridats a sentir la veu de Déu: «Servent bo i fidel. Has estat fidel en poca cosa, jo et donaré una plenitud immensa. Entra al goig del teu Senyor» (Mt 25, 21). Tots podem exclamar com sant Pau en la segona lectura d'avui: «Quina profunditat i riquesa en la saviesa i el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus designis i d'impenetrables els seus camins!»

Mn. Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ap 21,9b-14 / SI 144 / Jo 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Dimarts [2Te 2,1-3a.14-17 / SI 95 / Mt 23,23-26]. *Lleida i Urgell*: □ Sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fundador de l'Escola Pia a Roma (SchP, 1617),

patró de les escoles cristianes; sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Carago).

26. □ Dimecres [2Te 3,6-10.16-18 / SI 127 / Mt 23,27-32]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona, 1843 - Lliria, 1897), verge, fundadora de les Germanes dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran.

27. □ Dijous [1Co 1,1-9 / SI 144 / Mt 24,42-51]. Santa Mònica, mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. □ Divendres [1Co 1,17-25 / SI 32 / Mt 25,1-13]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; beat Juníper Serra, prevere franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia; sant Julià, màrtir (s. IV); sant Hermes, màrtir (s. II).

29. ■ Dissabte [1Co 1,26-31 / SI 32 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste.

30. ■ Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 20, 7-9 / SI 62 / Rm 12,1-2 / Mt 16,21-27]. *Lleida i Urgell*: Sant Lluís de França. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

Diumenge XXI de durant l'any (A)

COMENTARI

«Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església»

Déu s'ha encarnat amb totes les conseqüències. I per això a l'hora de constituir la seva Església no prescindeix tampoc dels homes. I així, a l'evangeli, Jesús diu a Pere: *Tu ets Pere, sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església*. Per tant l'Església és de Crist, no és de Pere (com no és de Francesc, o de Benet o de Joan Pau); però aquesta Església es troba fonamentada sobre Pere i els seus successors. Per això Jesús ha continuat dient: *Tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel*. Des d'aquest moment Jesús posa la seva Església en mans de Pere (i també dels apòstols). La missió de Pere és determinar què està d'acord amb l'ensenyament de Jesús, què respon a les seves paraules, ell que ha sabut proclamar: *Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu*. Ha de vetllar perquè aquesta fe es vagi estenent per tot el món, però sempre en fidelitat a la paraula de Jesús. Per això sant Ambrós va dir: «On hi ha Pere hi ha l'Església». D'aquesta manera es garanteix que l'única Església de Crist no s'aparti del que volia el seu fundador. A la primera lectura llegim unes paraules semblants a les que va sentir Pere. Hi ha un canvi d'administrador del palau del rei. *Sobnà* és substituït per *Eljaquim*. D'ell es diu: *Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David, quan ell haurà obert ningú no tancarà i quan haurà tancat ningú no podrà obrir*. La clau és el símbol del poder, de l'autoritat màxima. Això és el que confereix Crist a Pere. Els creients hem de ser conscients de la missió de Pere que ens uneix en una sola fe i en una sola Església; i Pere ha de ser conscient que es tracta sempre de l'Església de Crist que ha de construir d'acord amb la seva voluntat. Podríem recordar aquí les paraules de Pau: *Quina profunditat i riquesa en la saviesa de Déu. Que en són d'incomprensibles els seus camins*. Déu vol que tots, conjuntament, Pere i deixebles anem edificant l'Església de Crist.

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 22,19-23)

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, / però es mira els humils, / mentre que els altius, / els esguarda de lluny. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,33-36)

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 16,13-20)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista; altres, que és Elies; altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que soc?» Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.»

Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 22,19-23)

Esto dice el Señor a Sobnà, mayordomo de palacio:

«Te echaré de tu puesto, te destituirán de tu cargo. Aquel día llamaré a mi siervo, a Eliaquín, hijo de Esquías, le vestiré tu túnica, le ceñiré tu banda, le daré tus poderes; será padre para los habitantes de Jerusalén y para el pueblo de Judá. Pongo sobre sus hombros la llave del palacio de David: abrirá y nadie cerrará; cerrará y nadie abrirá. Lo clavaré como una estaca en un lugar seguro, será un trono de gloria para la estirpe de su padre.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Señor, tu misericordia es eterna, no abandonas la obra de tus manos.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón, / porque escuchaste las palabras de mi boca; / delante de los ángeles tañeré para ti; / me postraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre: / por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera tu fama. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandonas la obra de tus manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 11,33-36)

¡Qué abismo de riqueza, de sabiduría y de conocimiento el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué irrastreables sus caminos! En efecto, ¿quién conoció la mente del Señor? O ¿quién fue su consejero? O ¿quién le ha dado primero para tener derecho a la recompensa? Porque de él, por él y para él existe todo. A él la gloria por los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,13-20)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?» Ellos contestaron: «Unos que Juan el Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo del Dios vivo». Jesús le respondió: «¡Bienaventurado tú, Simón, hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado ni la carne ni la sangre, sino mi Padre que está en los cielos. Ahora yo te digo: tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra quedará atado en los cielos, y lo que desates en la tierra quedará desatado en los cielos.»

Y les mandó a los discípulos que no dijese a nadie que él era el Mesías.